

Čáslav 28.10.2018

Vstupní slovo: ž 107,23n

1. píseň: 604

1. čtení: Gn 6,12-22

2. píseň: 244,1-6

2. čtení: Lk 8,22-25

3. píseň: 200

4. píseň: 611

Poslání na cestu: Nesud'te abyste nebyli souzeni. Mt 7,1

Požehnání: A pokoj Boží převyšující každé lidské pomýšlení, budiž se všemi námi.

5. píseň: 450

Milí bratři a milé sestry,
kdysi na fakultě nám jeden profesor vyprávěl o různých modelech, jak si lze představit církev a její roli ve světě. Jedním z těch modelů byla loď. Konkrétně tedy Noemova archa. To mě zaujalo.

Představme si teď tu naši archu. Církev naší doby. Nejen evangelickou. Jakápak to je loď?

Je církev potápějící se parník? Takový Titanic? Loď, kt. měla svoji slávu, ale svá nejlepší léta má už za sebou? - Ano, konec uspíšil ledovec (komunismus), ale dříve nebo později to přijít muselo. A teď nás táhne ke dnu a mnozí hledají, jak tu potápějící se bárku opustit. A třeba z ní ještě něco zachránit. - Tak to je trochu pesimistický obraz církve.

Anebo je církev spíš jako luxusní jachta? Celkem malá loďka pro hrstku vyvolených, kt. nabízí veškerý komfort a radovánky. Každý by samozřejmě chtěl být na palubě, ale dostanou se tam jen vyvolení. Se správným původem? Nadáním?

Taky by církev mohla být jako bitevní loď. Plující pevnost bojující proti úpadku mravů a proti chaosu tohoto světa. Taková hráz proti všem nešvarům. Možná vypadá už trochu zastarale, ale pořád budí respekt a je připravená k boji s celým světem.

Samozřejmě na palubě jsou jen lidé stoprocentně věrní. A jen na palubě je bezpečno. Zbytek světa je v podstatě nepřítel.

Tohle je docela oblíbený model církve.

Podobný je ledoborec. Mohutná loď, kt. prolamuje zamrzlou hladinu. Vlastně takový buldozer, kt. si snaží nalézt cestu z obležení. Hledí si hlavně sám sebe a hlavně sám sebe chce zachránit ze sevření mrazem – z toho sevření zlým světem. Pomalu si sama prokousává cestu ven ke spáse.

Kdo se chcete zachránit, nestůjte v cestě, jed'te za ní, její cestou a nevybočujte z řady. Pokud uvíznete, je to váš problém. Měli jste se držet lodi – církve.

A co takhle záchranný člun? Nemohla by církev být záchranným člunem? S jeho pomocí lze opustit ten potápějící se parník tohoto světa. - Ten už se nedá zachránit, ale my jsme bezpečně ve člunu na cestě pryč ze záhuby. A pro další tonoucí už tu není místo, vždyť bychom se s nimi mohli potopit! Měli jít do člunů včas. Včas se přidat k církvi. Teď už se pro nikoho nevracíme a nezastavujeme.

Církev jako loď... Možná, že každý ten model o církvi a o spáse něco důležitého vypovídá. - Je čest být na palubě lodi, kt. církev říkáme. Je to naše záchrana, i když se loď třeba zrovna trochu potápí.

I ta bitevní loď – s některými věcmi je třeba bojovat. I prolamovat ledy - hranice mezi lidmi, a mezi lidmi a Bohem. Ukazovat cestu.

Zachraňovat...

Asi ale cítíte, milí bratři a milé sestry, že všechny ty obrazy mají společný negativní pohled na tento svět. Obraz církve jako lodi, totiž obvykle počítá s tím, že my jsme bezpečně na palubě archy a tedy zachráněni, a lidé kolem pak prý zachráněni nejsou a už ani nemohou být. Jsou to nepřátelé Kristovy věci, zatracenci atd...

Avšak! - Je místo na Boží palubě pro nás samotné tak jisté? - Chodíme do kostela, čteme Bibli, modlíme se... Ale je nebezpečné si myslet, že naši židli před Bohem už nemůže nic otrást.

Ve skutečnosti se i my plácáme v vodě. Také nám hrozí, že půjdeme ke dnu. Že zachráněni nebudeme.

Vezměte si Noeho. Celý jeho příběh vůbec nic neříká o ostatních, o těch, kdo se nedostali na palubu. Ale vypráví nám o tom, kdo byl zachráněn. Jak a především proč. Abychom se také my v tom všem neutopili.

A tak se nedozvídáme, jaký postoj ke stavbě archy zaujali Noemovi sousedé. Možná mu to chtěli překazit, možná si klepali na čelo. Nevíme. Možná, že opravdu jediný, kdo skutečně stál o záchranu ze zla, kt. ovládalo svět, byl Noe. Možná, že i mnozí další věděli o hrozícím konci, ale místo toho, aby se pokusili o nápravu a záchranu, tak si chtěli před koncem ještě co nejvíc užít.

Přinejmenším neslyšíme o nikom, kdo by si přál být na palubě. Kdo by se zoufale škrábal na archu, a Noe by ho srážel dolů, jak si to představují filmy. Nevíme o nikom, kdo by se snažil a byl odmítnut.

Víme o jednom, kt. se snažil a byl zachráněn. I se svými blízkými!

Noemův příběh tedy vypráví hlavně o záchraně. A to záchraně platné pro každého člověka. - Každého, kdo o to stojí, Pán Bůh zachraňuje.

A někdy nás zachraňuje dokonce, i když nevíme, jestli vlastně chceme. Někdy Pán Bůh musí poslat svého Syna, abychom si vůbec uvědomili, že se v tom světě už trochu topíme.

Zkrátka a dobře, ta Boží archa je ze všeho nejbližší tomu vratkému záchranému člunu. Ale nezachraňuje nás pryč z potápějícího se parníku tohoto světa, ale pomáhá nám zpět na břeh, odkud jsme povětšinou sami tak nějak vypadli.

A jestli jsme vůbec na palubě, to nezávisí na nás, ani na tom, jestli jsme členy klubu vyvolených, ale hlavně na Boží milosti.

Nabere nás?

Ale vždyť právě kvůli naší záchraně se Bůh vydal na moře! Do světa.

To ale taky znamená, že není naše starost, kdo a jak má nebo nemá být zachráněn.

Právě kdykoli si hrajeme na soudce nad druhými a nad světem. Kdykoli

se církev stává uzavřeným klubem vyvolených. Tak se vlastně snažíme Bohu sebrat kormidlo. A jsme tedy vzbouřenci. I kdyby v dobré víře.

Místo kormidelníka i kapitána na té lodi, kt. církev říkáme, je navždy bezpečně obsazeno. Ještě, že tak!

Kdo jste byl někdy na vodě, tak víte, že právě na pořádném kormidelníkovi závisí za jak dlouho a v jakém stavu dojedete, jestli vůbec.

A když si člověk chce hrát na Boha, když chce řídit svět, když už by se ani církev neohlížela na Boží zákon, zkrátka vždycky, když si myslíme, že jsme u kormidla, tak právě v takových chvílích nejvíc potřebujeme Boží záchraný člun.

I učedníci volají na Krista: „Pane, zachraň nás. Hyneme.“ A učedníci, rybáři, ti už něco věděli o plavbě na vodě i ve světě, a stejně jim to nebylo nic platné. A zatím šlo jen o malý rybník - Galilejské moře, Izrael.

Teprve, když kormidlo církve, světa, přenecháváme Kristu, když se na něj spolehne víc než na lidi, tak budeme z každé bouře tohoto světa zachráněni. Jako učedníci.

Někdy je těžké vzdát se vlády nad svým životem. Někdy je těžké odolat a nesápat se po roli kormidelníka, zvlášť, když se na obzoru objeví problémy.

Někdy bychom do toho Pánu Bohu chtěli mluvit, koho má a nemá zachraňovat.

Někdy zapomínáme, že i my sami bez výjimky potřebujeme záchranu. A někdy necháváme ten Boží záchraný člun proplout kolem bez povšimnutí jako Noemovi současníci.

Naštěstí tak, jako si Pán Bůh našel Noeho, tak jistojistě najde a zachrání každého SVĚHO člověka v jakékoli době v jakékoli záplavě. Amen.